

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Svmma, Sive Avrea Armilla Bartholomæi Fvmi Placentini,
ordinis Prædicatorum, ac hæreticæ prauitatis Inquisitoris**

Fumo, Bartolomeo

Antverpiae, 1570

Obligatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30427

tem inobediens mortaliter peccet, supra. Inobedientia, vide amplè. Obedientia etiam potest esse circa ea, quæ libenter volumus, si in ea propter præceptum principaliter ferimur. Thom. secunda secundæ. q. 104. ar. 2. ad. 3.

OBLATIO.

OB L A T I O, id est, quod offertur à Christiano ecclesiæ de re donabili, iuste acquisita. ca. quia in omnibus, de vsur. & c. ex transmissa. de decim. & monachus, seu alius religiosus, potest recipere oblationes, vel ut pauperes, vel ut ministri altaris, vel ut parochiani. c. oblationes, 10. q. 1. Vide S. Tho. 2. 2. q. 86. a. 2. & Pan. in c. pastoralis. de his quæ fi. à prælat.

O B L A T I O N E S factæ in parochia, seu altari, cedunt ecclesiæ parochiali, siue factæ imagini, siue capelle, sunt rectoris, & non presbyteri capelle, secundum Pan. & Ant. in dicto capit. pastoralis. etiam si imago cui sunt factæ sit depicta in muro, infra limites parochiæ. & facit glo. in l. statuz. ff. de vsufruct. Quod quidam limitant si intuitu parochiæ. Idem si fiant celebranti in ecclesia alicuius, quia sunt similiter rectoris, nisi esset Episcopus celebrans, quia tunc communi iure sunt eius. c. super eo. de paro. nisi consuetudo obstat, quæ est sequenda. De collatis aut, & oblatiis religiosi in ecclesijs eorundem, non possunt prælati aliarum ecclesiarum aliquid sibi vendicare. secundum Panor. in c. nimis iniqua. de exee. præl. quia videtur res illa ei collata intuitu ecclesiæ, & non nomine oblationis, & expressius hoc tenet in ca. 1. de sta. mon. & est text. expressus in d. ca. 1. & quoad fratres prædicatores est prohibitio. Cle. 4. in privilegio, q. incipit, nimis iniqua. Unde ex hoc privilegio dicti fratres possunt facere offeritorium in suis ecclesijs in missa. Sicut concludit etiam Tabel. ver. oblatio. §. 1. in fin.

P A R O C H I A N I ad offerendum oblationem non possunt compelli, secundum Panor. in rubr. de paro. & S. Tho. 2. 2. q. 86. a. 1. Primò, quando tenentur de ratione census, quem an-

nuatim soluunt. Secundò, ex obligatione testamentaria. c. quanto. de censu. si. Tertio, quando sacerdos indiget, & ipsi abundant. Ad hoc est c. si Episcopus. de offi. ord. lib. 6. Quarto, quando hoc habet consuetudo. c. ad apostolicam. de simon. Et in his duobus ultimis casibus, oblatio quò ad quantitatem remanet voluntaria, secundum Tho. supra. Idem dicit de primitiis, secundum eundem. ibi. a. 4.

D E qualibet re possessa licite, potest fieri oblatio, nisi vergat in detrimentum alterius: secundum Thom. supra. a. 7. & hoc repræhensit Christus Matthæ. 15. dicens, Vos autem dicitis munus quodcumque ex me est, tibi proderit, & c. Vel propter scandalum. Unde aliquæ personæ prohibentur offerre oblationes. 30. d. & intelligi debent, quando eorum crimina sunt manifesta, noluntque corrigi, Et idem dicendum est, de hæreticis, excommunicatis, & Iudæis. in d. c. quanto. de censu.

S I consuetudo habet, quod oblationes quæ fiunt in dominica, sint rectoris, & quæ fiunt in festo sancti alicuius sint sacristæ, & talis sanctus veniat in dominica, oblationes erunt rectoris, quia maior est dominica, quam festum illius sancti, & hoc, secundum quod concludit Bart. per l. proconsul. ff. de off. proc. Sacerdos potest recipere oblatum pro missis dicendis, quas peccatentur in iunxit, ut faceret celebrari, nisi sit scandalum, a quo cauere debet. Vide c. ab omni. de vi. & ho.

OBLATIVS.

O B L A T I V S quis sit, supra, Monachus. §. 1.

OBLIGATIO.

O B L I G A T I O iuris, vinculum importat, quo necessàriò quis astringitur ad aliquid dandum, vel faciendum. Insi. de oblig. in princ. adde vel patiendù, & sine còsensu est nullum. ff. de pact. lib. 1. Intellige voluntarium, & cum animo obligandi. facit glossa c. 3. de vor.

T R I P L E X potest esse obligatio, videlicet, naturalis, quæ còtinet naturale vinculum consensu còtracta inter eos.

eos, qui rationis capaces sunt tantum, ligans solum in foro conscientiae; & ad agendum in contentioso foro inefficax. Alia civilis tantum dicitur, non obligans in foro conscientiae, nisi secundum q. quis a superiori cogitur, secundum Inno. in c. quia plerique. de immuni. ecclesi. Tertia dicitur naturalis & civilis simul, ut cum quis civiliter, & cum solennitate se obligat ad aliquod quod naturalis aequitas suadet: ut soluere agrum, quae in veritate tenetur soluere: & haec in utroque foro obligat. De his instit. de oblig. per tot. iustitia enim ad hoc etiam cogit.

3 In obligatione generali, non veniunt ea, quae quis specialiter non obligasset, ut si Titius obligavit omnia bona, non intendebat obligare pannos, lectum, & alia, sine quibus vivere non poterat, secundum Bart. in l. 1. C. quae res pig. obl. poss. Contra enim equitatem esse videtur.

4 **OBLIGATIO**, cui oppositus est terminus ad sollicitandum implementum obligationis, adveniente termino non dissolvitur, quia iam contractus est factus: ut si contractis sponsalibus, promissi ducere sponsam infra mensem, elapso mense non dissolvitur hic contractus. Si vero terminus positus sit ad finiendum, vel limitandum contractum, adveniente termino solvitur obligatio illius, per quem non stetit quin impletetur contractus initium, ut si promissi tibi tali die facere venditionem de domo, & per te sterit elapso illo die, non amplius teneor, secundum Pa. & Gof. in c. sicut ex literis. de spons.

5 Si dies appositus sit obligationi, & actor, & reus sunt eiusdem fori, tenetur reus sine interpellatione offerre, & ire ad domum actoris, secundum Pan. in c. licet hely. de simo. quia dies interpellat pro homine. cap. potuit. de loca. quod si non sunt eiusdem fori, sufficit quod reus dicat in domo sua, paratus sum soluere, si sit qui recipiat: iuxta not. in l. item illa. ff. de constit. pec. & quod ibi not. Bart. pro limitatione d. c. potuit. intellige tamen,

nisi aliter sit in pacto specialiter. Si autem dies non est appositus, requiritur monitio. in l. si ex legati causa. ff. de verb. obl. supra. Mora. §. 1.

6 **QUANDO** turpitudine est ex parte recipientis obligationem, obligatio non tenet, secundum Pa. in c. de bitores. de iur. iu. ex quo patet, quod obligatio de soluendis usuris non stringit, nisi interveniat iuramentum, secundum Pa. in d. c. debito res. quia iuramentum sit Deo, qui non turpiter accipit: nec qui sic iuravit, peccavit. Simplex autem promissio nulla fuit, propter turpitudinem hominis recipientis. Vide Th. secunda secunda. qua. 88. ar. 3. ad 3. Is pro quo quis negotia utiliter gerit, eidem obligatur. ar. in l. cum pecuniam. ff. de negot. gest. & Pan. c. 2. de preca.

OBSTINATIO.

Obstinatio importat inharentiam pertinaciter alicui peccato, ut cum quis intendit pertinaciter perseverare in peccato, sicut quando non vult remittere iniuriam, vel vult tenere concubinam, vel ita habituatus est in peccato, quod est factum sibi quasi naturale, & quasi nunquam inest ei aliquis motus ad bonum, & ad resurgendum a peccato, & tales parum distant a statu damnatorum: quamvis possint converteri, secundum Caiet. ibi, in summa. Vide Th. q. 24. a. 11.

OTIVM.

Otium secundum Gre. est quod caret intentione pie vilitatis, aut iustae necessitatis, & propter hoc non omne verbum, vel factum iocosum otiosum est, nec consequenter peccatum: imò in talibus contingit esse virtutem, quae eutropelia dicitur. Et quamvis verbum otiosum sit communiter veniale: tamen potest esse mortale, si dicatur in contempum Dei, vel proximi, vel propter aliquem finem, qui sit peccatum mortale, ut ad incitandum aliquem ad luxuriam, & huiusmodi.

ODIVM.

Odivm secundum Tho. secunda secunda. q. 34. a. 5. & 6. non est vitium capitale, sed formaliter oritur ex invidia: dispositivè autem ex ira. Si

G sic